

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ Χ

Ο άγνωστος κύριος Χ είναι το βασικό κομμάτι της κοινωνίας μας, και συνάμα ένα απ’ τα χειρότερα της στοιχεία. Μπορεί να πάρει πολλές μορφές, να φορέσει διαφορετικές στολές και να μεταλλαχτεί ανάλογα με τις ανάγκες του.

Τον άγνωστο κύριο Χ μπορείς να τον διακρίνεις σαν ακροδεξιό πατριώτη-πράκτορα ο οποίος φταρνίζεται με το που ακούει τις λέξεις αριστερός, κομμουνιστής, αναρχικός, πολυτεχνείο, επανάσταση κτλ. Άλλοτε ντύνεται μανιακός εργαζόμενος που ζει τη μιζέρια του μέσα στη ‘καλή εβδομάδα’ και άλλοτε πάλι μεταλλάσσεται σε κυρία που ασχολείται με κοσμικές εκδηλώσεις, κουτσομπολιά και όλα τα συναφή. Άλλες πάλι φορές τον συναντάς σαν καυλωμένο πιτσιρικά όπου το μόνο που τον νοιάζει είναι να κόβει βόλτες με το αμάξι του μπαμπά. Αυτό όμως που συναρπάζει τον κύριο Χ είναι όταν φοράει τις περιποιημένες στολές εξουσίας του, είτε είναι κάποια στρατιωτική και παριστάνει τον καραβανά, είτε είναι κάποια αστυνομική(η αγαπημένη του φυσικά)και κοπανάει απλό κόσμο ή και ακόμα ενός απλού security σε κάποια τράπεζα ή έστω σε σταθμό του ΗΣΑΠ. Βέβαια τις περισσότερες φορές είναι ντυμένος σαν οπαδός των δύο «μεγάλων» κομμάτων, που εφόσον δε διαφέρει η πολιτική τους, δε διαφέρει και η στολή που φοράει. Στα φοιτητικά χρόνια του κυρίου Χ της συγκεκριμένης έκδοσης, θα τον συναντήσεις στους διαδρόμους κάποιου ΑΕΙ ή ΤΕΙ να μοιράζει σημειώσεις και να οργανώνει πάρτυ με αντάλλαγμα ψήφους. Όταν ο κύριος Χ θέλει να εκτονωθεί, βάζει τα κασκόλ και τη μπλούζα της αγαπημένης του ομάδας και πάει να αθληθεί στο γήπεδο ξηλώνοντας καρέκλες, ρίχνοντας φωτοβολίδες και “παίζοντας” ξύλο με τους αλλόθρησκους οπαδούς της αντίπαλης ομάδας. Άλλες φορές, πάλι, ντύνεται δημοσιογράφος και υπηρετεί τα συμφέροντα των αφεντικών του, εκμεταλλευόμενος τη δύναμη που του δίνει η πένα και η ελευθερία του λόγου. Επειδή βέβαια σε αρκετές περιπτώσεις νιώθει τύψεις για τις πράξεις του, ντύνεται φανατικός υποστηρικτής του αρχιεπισκόπου, που υποφέρει από σοβαρούς πόνους στη μέση και στα γόνατα, προερχόμενοι απ’ τα προσκυνήματα. Επίσης ο κύριος Χ κάθε τέσσερα χρόνια αισθάνεται μοναξιά. Έτσι παίρνει σβάρνα τους δρόμους και αρχίζει τις υποσχέσεις στο λαό έτσι ώστε να τον συμπαθήσουν, να τον εμπιστευτούν και στο τέλος να τον ψηφίσουν, που είναι και ο απώτερος σκοπός του. Και όλα αυτά βέβαια χωρίς ανταλλάγματα, για τον άμοιρο τον πολίτη, που όμως ουσιαστικά είναι και αυτός κομμάτι του κυρίου Χ, πληρώνοντας ακριβά την άγνοιά του και τις ίδιες τις επιλογές του και προτιμήσεις του. Πολλές φορές για να ξεφύγει απ’ το εργασιακό του περιβάλλον και το άγχος, ντύνεται δημοσιοθεσίτης, κι έτσι περνάει ένα οχτάωρο απ’ την ημέρα του χωρίς να κάνει τίποτα.

Καμία μορφή του κυρίου Χ δε κάνει καλό στους συνανθρώπους του αλλά αυτό βέβαια δε τον απασχολεί, φτάνει αυτός να περνάει καλά. Το θέμα είναι να μην γίνουμε ο κύριος Χ, και να προσπαθήσουμε να τον κάνουμε να σκεφτεί, να πράξει, έτσι ώστε να έχουμε όλοι ένα καλύτερο αύριο, μαζί με τον κύριο Χ ή έστω χωρίς αυτόν. Πολλοί υποστηρίζουν ότι η βλακεία είναι ανίκητη αλλά δε μπορεί να είναι όλοι οι κύριοι Χ, βλάκες. Άρα ακόμα υπάρχει ελπίδα.

Ας σκεφτούμε για λίγο μια κοινωνία χωρίς τον κύριο Χ. Όλα θα ήταν καλύτερα. Ας ελπίσουμε αύριο ο κύριος Χ να μην μπορεί να φορέσει όλες του τις στολές ή ακόμα καλύτερα να μην θέλει να τις βάλει. Ας τα βάλουμε κάτω με τον εαυτό μας, να αναλογιστούμε πόσες φορές έχουμε έρθει εμείς οι ίδιοι στην εν λόγω θέση, ίσως και άθελά μας, και αφού συνειδητοποιήσουμε τα λάθη μας και κάνουμε την αυτοκριτική μας, να κάνουμε ότι περνάει από το χέρι μας προκειμένου ο συγκεκριμένος τύπος ανθρώπου να πάψει να υπάρχει...

ΤΟ ΗΞΕΡΕΣ ΟΤΙ...

Από την δεκαετία του '60 μέχρι σήμερα, σε 30 χώρες, σε 400 πυρηνικούς σταθμούς, έχουν παραχθεί περισσότεροι από 200.000 τόνοι πυρηνικών καυσίμων.

Κάθε χρόνο πεθαίνουν 500.000 άνθρωποι απο ατμοσφαιρική μόλυνση.

Σε όλο τον κόσμο τα παιδιά κάτω των 14 χρονών, που έχουν πέσει θύμα εγκατάλειψης και κακοποίησης, φτάνουν τα 40 εκατ.

1 στους 4 αμερικάνους έχει υποστεί ένοπλη επίθεση.

Το 1/5 του πληθυσμού της γης, δεν έχει πρόσβαση σε καθαρό πόσιμο νερό.

ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια χώρα μακρινή, μαζευτήκαν αυλικόι και δούλοι να διαλέξουνε αφέντη- βασιλιά. Ήταν, τότε, δυο αρχοντόπουλα τρανά από μεγάλο σόι, που έβαλαν κάτω τα σπαθιά μπροστά στο παλάτι και φώναξαν στο πλήθος: «Εγώ είμαι πιο άξιος να γίνω αφέντης- βασιλιάς».

Ο πρώτος ήταν γιος μεγάλου βασιλιά που ήταν κι αυτός γιος μεγάλου βασιλιά. Αυτός δεν είχε πατέρα βασιλιά, είχε όμως ένα πλούσιο θείο πέρα από τη θάλασσα που έπινε όλη την ώρα τσάι και που του έστελνε δώρα, λεφτά και όπλα να μοιράσει στα παιδιά. Ζήταγε βέβαια που και που καμιά χάρη, αλλά θείος, καλός είναι αυτός, και που να του χαλάσεις χατίρι. Οπότε σόι πάει το βασίλειο.

Ο δεύτερος ήταν ανιψιός ενός πιο παλιού βασιλιά που δεν είχε πατέρα βασιλιά, είχε όμως ένα πλούσιο θείο πέρα από τη θάλασσα που έπινε όλη την ώρα ουίσκι και που του έστελνε δώρα, λεφτά και όπλα να μοιράσει στα παιδιά. Ζήταγε βέβαια που και που καμιά χάρη, αλλά θείος, καλός είναι αυτός, και που να του χαλάσεις χατίρι. Οπότε σόι πάει το βασίλειο.

Ήμουνα και γω εκεί, αλλά επειδή σόι πάει το βασίλειο, έφυγα και γύρισα πίσω στο στρουμφοχωριό.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΟ EMAIL uhuru@freemail.gr

UHURU *Αυτόνομη Περιοδική Έκδοση* #2

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Για αυτούς η Ευρώπη και οι Η.Π.Α. σε σχέση με τα δικά τους πρότυπα είναι ένας «παράδεισος». Εκεί ονειρεύονται μια ζωή με λιγότερη εξαθλίωση, χωρίς πείνα και δυστυχία. Ελπίζουν σε ένα καλύτερο αύριο για αυτούς και τις οικογένειες τους. Οι άνθρωποι αυτοί διαλέγουν το δρόμο της προσφυγιάς ρισκάροντας ακόμα και τη ζωή τους στη διαδρομή, καθώς οι συνοριοφύλακες παραμονεύουν με τα όπλα στα χέρια, τα σαπιοκάραβα που τους μεταφέρουν βουλιάζουν αφού οι δουλέμποροι τα παρατάνε ακυβέρνητα και οι νάρκες στα σύνορα σκάνε συνεχώς. Είναι «ευπρόσδεκτοι» μόνο ως φτηνή εργατική δύναμη για τους καπιταλιστές που τους χρησιμοποιούν για την αύξηση των κερδών τους. Άλλωστε είναι γνωστό τοις πάσι ότι η ανάπτυξη όλων των οικονομιών παγκοσμίως, στηρίχθηκε και στηρίζεται στην οικονομική μετανάστευση.

Στην Ελλάδα οι περισσότεροι μετανάστες εργάζονται σε άθλιες συνθήκες εργασίας, κάτω από τις οποίες οι Έλληνες συνάδελφοι τους αρνούνται να δουλέψουν. Αμείβονται με χαμηλά ημερομίσθια και πολλές φορές χωρίς ένσημα, οπότε σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος δεν έχουν ασφάλιση. Για την ανανέωση της άδειας εργασίας τους απαιτούνται 300 ένσημα τον χρόνο, πράγμα που σημαίνει πως αν δε συμπληρωθούν, απελαύνονται μαζί με τις οικογένειες τους. Εκτός από αυτό, κάθε χρόνο καλούνται να πληρώσουν παράβολο 150ευρο για την ανανέωση της άδειας παραμονής τους. Η πολιτική του Ελληνικού κράτους απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγές για τη παροχή ασύλου, απέχει πολύ από τη στάση των υπόλοιπων χωρών της Ε.Ε., ενώ η Ελλάδα είναι η μόνη ευρωπαϊκή χώρα, που δεν έχει προβεί σε μαζικές νομιμοποιήσεις ξένων εργαζομένων. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός, πως τα τελευταία 2 χρόνια έγιναν 13.466 αιτήσεις για τη παροχή πολιτικού ασύλου και οι άδειες που δόθηκαν ήταν μόλις 39, και αυτές σε ανθρώπους άρρωστους στο τελευταίο στάδιο του καρκίνου.

Φυσάει κόντρα σε ολάκερη γη...170.000.000 άνθρωποι από όλο τον πλανήτη αναγκάστηκαν να αφήσουν τα σπίτια τους για να γλιτώσουν από την οικονομική εξαθλίωση, τους πολέμους και την εκμετάλλευση των καταπιεστικών δικτατορικών καθεστώτων.

Μετανάστες από όλο τον κόσμο αλλά κυρίως από τις λεγόμενες χώρες του «τρίτου κόσμου» και αυτές του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού» καταφεύγουν στις αναπτυγμένες χώρες για ένα καλύτερο αύριο.

Οι έλεγχοι σε βάρος των «λαθρομεταναστών» έχουν εντατικοποιηθεί πάρα πολύ και οι επιχειρήσεις σκούπα συνεχίζονται καθημερινώς. Πολλοί «λαθρομετανάστες» κρατούνται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου περιμένουν την απέλασή τους. Εκεί υφίστανται καθημερινούς εξευτελισμούς και βασανιστήρια από τις διωκτικές αρχές και παραβιάζονται πολλά από τα ανθρώπινα δικαιώματά τους.

«Οι ξένοι φταίνε για ην ανεργία, την εγκληματικότητα, τα ναρκωτικά κλπ.», κραυγάζουν σε όλους τους τόνους οι θιασώτες της «εθνικής καθαρότητας», δηλητηριάζοντας την κοινωνία με την ξеноφοβία, το ρατσισμό και τη μισαλλοδοξία. Και βεβαίως αποσιωπούν ότι για τη μαζική ανεργία ευθύνονται η κυβερνητική πολιτική και οι επιδιώξεις των εργοδοτών για μεγιστοποίηση των κερδών τους, και το κυριότερο ότι η συμμετοχή των μεταναστών στη λεγόμενη εγκληματικότητα είναι μικρότερη αναλογικά από την αντίστοιχη των Ελλήνων.

ΙΡΑΚ, ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΜΕΤΑ

Ένας χρόνος έχει περάσει απ'την επίθεση του Μπους στο Ιράκ και ακόμα μυρίζει μπαρούτι, μάλιστα τελευταία πολύ πιο έντονα. Κανείς δεν μπόρεσε να ξεχάσει τους νεκρούς και ούτε μπορεί, αφού η κατοχή ανεβάζει τον αριθμό κάθε μήνα, κάθε βδομάδα, ενώ συνάμα μεγαλώνει και η αντίσταση κατά των κατοχικών δυνάμεων. Επειδή όμως όσο και να προσπαθώ να μεταφέρω ακριβώς το κλίμα που επικρατεί εκεί κάτω δεν μπορώ γιατί παίζω με το "αλήθεια ή ψέματα" των ΜΜΕ, θα μεταφέρω αποσπάσματα από μια συνέντευξη που έδωσε ο Χανέ Λαζίμ(μέλος των Ιρακινών Δημοκρατών ενάντια στην κατοχή): «Το Ιράκ σήμερα είναι μία απ'τις φτωχότερες χώρες στον κόσμο όχι μόνο χάρη στον Σαντάμ αλλά περισσότερο χάρη στο εμπάργκο που απ'τους ίδιους ανθρώπους που το επέβαλαν έχει επιβληθεί μια κυβέρνηση σήμερα.

Η καταστροφή που αντιμετωπίζουν είναι η εξάπλωση του απεμπλουτισμένου ουρανίου από τα υπολείμματα των όπλων των κατοχικών δυνάμεων. Ηλεκτρικό στη Βαγδάτη υπάρχει μόνο για 12 ώρες κάθε μέρα ενώ τα καύσιμα δίνονται μόνο με δελτίο, σε μια χώρα που κολυμπάει στο πετρέλαιο, αφού οι ΗΠΑ έχουν καταστρέψει τα Ιρακινά διυλιστήρια έτσι ώστε εταιρίες σαν την Χαλιμπάρτον να αναλαμβάνουν την διύλιση και να ξαναπουλάνε το πετρέλαιο σε ό,τι τιμή θέλουν. Οι ΗΠΑ θέλουν μια κυβέρνηση που θα επιτρέπει στις εταιρίες της να μπαίνουν στη χώρα και να μονοπωλούν τα πάντα. Ακόμα έχουν το μαχαίρι στο λαιμό των Ιρακινών από τα χρέη που συγκεντρώθηκαν κατά την περίοδο των αμερικανικών πολέμων κατά του Ιράκ. Με το εμπάργκο υπήρχε το πρόγραμμα "πετρέλαιο για τρόφιμα" όπου απαγορευόταν να εξοφλούνται τα χρέη με εξαγωγή πετρελαίου και έτσι όλο και συσσωρεύονταν. Οι Ιρακινοί είναι πιο ώριμοι πολιτικά. Η πολιτική στο Ιράκ είναι εκπληκτικά πιο ζωντανή παρότι ο κόσμος δεν είναι οργανωμένος σε κόμματα. Όταν ο Σιστάνι (Σίιτης κληρικός) είπε ότι θέλει άμεσα εκλογές η ιδέα δεν βγήκε απ'το κεφάλι του αλλά αντανακλούσε αυτό που έλεγε ο κόσμος στο δρόμο. Οι Αμερικανοί ξέρουν ότι αν υπάρξει αληθινή δημοκρατία θα τους αναγκάσει να εγκαταλείψουν τη χώρα. Έτσι θέλουν να επιλέξουν μια ομάδα 15ανθρώπων, όπου

οι πέντε πρώτοι θα επιλεγούν από τους ίδιους, οι άλλοι πέντε από τις δημοτικές αρχές που έχουν διορίσει οι ΗΠΑ και οι άλλοι πέντε από 300 προσωπικότητες που έχει πάλι διαλέξει το επιτελείο του Μπους στο Ιράκ. Μια ομάδα ανθρώπων την οποία θα χρειαστούν για να υπογράψει συμφωνίες πάνω στο πόσο θα παραμένουν τα στρατεύματα στο Ιράκ αλλά και για να συμβάλλει στην ιδιωτικοποίηση του πετρελαίου, του ηλεκτρικού και των τηλεπικοινωνιών, όταν ήδη το εκπαιδευτικό σύστημα και το σύστημα υγείας είναι σε κακά χάλια, ενώ και η βιομηχανία έχει γονατίσει».

Το αντιπολεμικό κίνημα δείχνει ακόμα την αντίδρασή του και δεν πρέπει να το σταματήσουμε ούτε να το προσπεράσουμε όπως έκαναν όλοι οι πολιτικοί αρχηγοί στις εκλογές, αλλά να το δυναμώσουμε. Μετά απ'τις 20 Μάρτη πρέπει να οργανώσουμε την συνέχεια για την μάχη που έχουμε να δώσουμε όταν ο Κωστάκης αποφασίσει να στείλει ελληνικό στρατό εκεί κάτω, αλλά και πιο πριν μέσα στις χαρές του καπιταλισμού, την Ολυμπιάδα, όπου θα έρθουν όλα τα γεράκια του πολέμου. Παράλληλα, ήδη δεκάδες μετανάστες θα οδηγούνται στο κολαστήριο του Ιράκ γιατί εδώ αδελφές και παλικάρια θα γίνουμε μαλλιά κουβάρια, και θα περισσεύουν πια τα φτηνά εργατικά τους χέρια.

Ξέρουμε ότι μπορούμε να τους εμποδίσουμε και θα το κάνουμε.

Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΤΟΥΣ

Τον τελευταίο καιρό έχουμε «βομβαρδιστεί», από διαφημίσεις, λόγους καλλιτεχνάδων, μανατζεράδων και στελεχών δισκογραφικών πολυεθνικών εταιρειών για τη μάλιστα των αντιγραμμένων cd και της πειρατείας.

Έχουμε βαρεθεί να ακούμε ότι η πειρατεία σκοτώνει τη μουσική και άλλα τέτοια ψέματα. Η μόνη αλήθεια σ'αυτό το παραμύθι είναι ότι η πειρατεία πράγματι σκοτώνει, και πρέπει όλοι να τη βοηθήσουμε να σκοτώσει. Να σκοτώσει τη βιομηχανία της μουσικής, την εμπορευματοποίησή της και την τσέπη τους. Η πειρατεία βοηθάει τη μουσική να διαδοθεί πιο γρήγορα και σε περισσότερους ανθρώπους, αφού η πλειοψηφία του κόσμου δεν έχει τη δυνατότητα να αγοράσει κάποιο αυθεντικό cd στις εξωφρενικές τιμές που έχουν φτάσει, ενώ μπορούν να το αντιγράψουν σχεδόν τσάμπα ή να το αγοράσουν πειρατικό με 3 μόνο euro.

Πρέπει να σαπαλήσεις σχεδόν ένα ημερομίσθιο για να αγοράσεις ένα cd. Σε αυτή την τραγική κατάσταση έχουμε

φτάσει. Έχουμε μπουχτίσει με τους υποστηρικτές των πολυεθνικών δισκογραφικών εταιρειών(Warner, Sony κ.α.), τα supermarket δίσκων (Metropolis, Virgin megastores), τους σκύλους που συναγωνίζονται για το ποιος θα πουλήσει περισσότερο και τα αντικειμενικά μουσικά κανάλια(MAD)που δίνουν χώρο μόνο σε ορισμένους «καλλιτέχνες». Απλά να ξέρουν ότι πλέον υπάρχει και δυναμώνει συνεχώς η εναλλακτική λύση της πειρατείας, της αντιγραφής των cd ή τουλάχιστον την αγορά αυτών στα μικρά δισκάδικα της γειτονιάς μας και των αυτόνομων label(πλέον και στην Ελλάδα όπως Octagon κ.α.). Όση προπαγάνδα και να γίνει ακόμα ο κόσμος θα στρέφεται προς τη συγκεκριμένη πλευρά.

Η μουσική πρέπει να ταξιδεύει σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους και αυτό δε μπορεί να το κάνει καμία πολυεθνική, κανένα supermarket δίσκων, κανένα μουσικοκάναλο που επιγορηγείται(ή αλλιώς λαδώνεται)απ' τις πολυεθνικές. Αυτό όμως μπορεί να το κάνει η πειρατεία και οι αυτόνομες καταστάσεις. Το μόνο πλέον που απομένει σε όλους αυτούς τους χοντρέμπορους είναι να στρέψουν τη μούντζα τους προς τα μούτρα τους.

ΣΤΕΙΛΕ ΣΤΟΝ ΜΑΡΚΟΣ ΜΙΑ ΕΥΧΗ ΣΤΗ ΚΟΙΛΑΔΑ...

Μεξικό 1η Γενάρη 1994:Ζαπατίστας αντάρτες παίρνουν τα όπλα και εκπλήσσουν τους πάντες αφού το Μεξικό από τις αρχές του '90 έδινε την εντύπωση μιας χώρας που ήταν υπόδειγμα σταθερότητας και ανάπτυξης.

Όλα αυτά συνέβησαν στην Τσιάπας, μια πολιτεία με υψηλό ποσοστό Ινδιάνικου πληθυσμού και σημαντική πλειοψηφία σε αρκετές περιοχές. Η Τσιάπας είναι η πιο μεσημβρινή πολιτεία του Μεξικού. Στις περιοχές του Άλτος και του δάσους Λακαντόνε(τροπικό δάσος)βρίσκεται η καρδιά της εξέγερσης των νεοζαπατίστας. Η Τσιάπας συγκεντρώνει την μισή υδροηλεκτρική ενέργεια της χώρας, σημαντικά αποθέματα πετρελαίου και δασικού πλούτου, καθώς και τεράστιο δυναμικό αγροτικού πληθυσμού, το οποίο, όμως, ελάχιστα είχε ωφεληθεί από τους φυσικούς πλούτους της γης του. Η γη για τους Ινδιάνους ταυτίζεται με τη ζωή, αλλά δυστυχώς στην Τσιάπας η αγροτική μεταρρύθμιση έχει προχωρήσει λιγότερο απ' ότι στο υπόλοιπο Μεξικό.

Ζαπατίστας καθοδηγούμενοι απ' τον υποδιοικητή Μάρκος(διοικητής είναι ο λαός), παίρνουν τον έλεγχο μερικών κατοικημένων περιοχών, έτσι ώστε να κάνουν γνωστό το κίνημα τους και αναδιπλώνονται σχεδόν αμέσως. Στις 12 Γενάρη κηρύχθηκε κατάπαυση του πυρός. Δεκάδες χιλιάδες άτομα διαδηλώνουν την υποστήριξη τους στους νεοζαπατίστας στην πόλη του Μεξικού και σε άλλα σημεία της χώρας.

Η επανάσταση των Ζαπατίστας δεν μπορεί να παρουσιασθεί σαν μια αυθόρμητη λαϊκή εξέγερση. Η εξέγερσή τους δεν επιδιώκει την κατάληψη της εξουσίας αλλά την αλλαγή των συσχετισμών της. Οι στρατιωτικές επιχειρήσεις, αν και ολιγάριθμες, δεν έχουν τελικό σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος με τα όπλα.

Όσο για το ποια είναι η πραγματική ταυτότητα του Μάρκος ας

αρκεستούμε στην δήλωση του στον ανταποκριτή της san Francisco chronicle:«Κάποτε έζησα στο σταθμό λεωφορείων Μόντρεαλ πουλώντας μεταχειρισμένα ρούχα στους δρόμους και βλέποντας τσόντες όλο το απόγευμα. Στη συνέχεια έζησα στο Σαν Ντιέγκο. Έκανα τον ταξιτζή στην Σάντα Μάρμπαρα. Δούλεψα σε ένα εστιατόριο του Σαν Φρανσίσκο, όπου με έδιωξαν σαν ομοφυλόφιλο, και μετά σε ένα sex-shop όπου έκανα επιδείξεις με φουσκωτές κούκλες για τους πελάτες. Για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα κατοικούσα κάτω από τη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ. Ύστερα μεταφέρθηκα στην ανατολική ακτή όπου δούλεψα στο γραφείο προστασίας περιβάλλοντος της Νέας Ορλεάνης. Ανήκα στο προσωπικό ασφαλείας ενός ινστιτούτου μασάζ και έκανα τον χρηματομεσίτη στο χρηματιστήριο της Γουόλ Στρήτ». Ας ευχηθούμε ολόψυχα ένα πράγμα:

...ΝΑ' ΝΑΙ ΚΑΛΑ ΝΑ ΚΡΑΤΑΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΤΣΙΜΕΝΤΕΝΙΑΣ ΒΑΒΥΛΩΝΑΣ

Ο δυτικός κόσμος βρίσκεται στις αρχές του 21ου αιώνα με την αστικοποίηση των πληθυσμών να αυξάνεται ραγδαία, προσπαθώντας όλοι να βρουν καταφύγιο στις μεγαλουπόλεις.

Γιατί όμως γίνεται αυτό ; Η νέα γενιά έχει μάθει να ζει στις μεγαλουπόλεις, ακόμη και αν ζει μακριά από αυτές, της έχει δημιουργηθεί η θέληση να ζήσει κάποτε σε ένα τέτοιο περιβάλλον. Γιατί για τους νέους του 21ου αιώνα εκεί βρίσκεται η ζωή, τα μαπαράκια και οι καφετέριες, όλα τα κέντρα διασκέδασης, εκεί υπάρχει ζήτηση δουλειάς, εκεί η ζωή είναι πιο εύκολη, εκεί μπορεί κάποιος εύκολα να αφομοιωθεί από την κοινωνία και το σύνολο, εκεί υπάρχουν οι όποιες προϋποθέσεις και εχέγγυα, προκειμένου να επιβιώσει και να σταθεί στα πόδια του ένας νέος σήμερα.

Σήμερα όλοι επενδύουν το μέλλον τους κυρίως στην τεχνολογία, λίγοι είναι αυτοί που έχουν σκεφτεί να ασχοληθούν με την φύση, όπως για παράδειγμα τις καλλιέργειες . Έχουμε ξεχάσει τις ρίζες μας, που είναι η απλή και αγνή φύση, έχουμε ξεχάσει τα όσα μας πρόσφερε στο παρελθόν και κυρίως έχουμε μάθει να ζούμε χωρίς αυτήν, σε έναν απολύτως τεχνητό κόσμο . Αυτό είναι που έχει κάνει τον σημερινό άνθρωπο ένα άβουλο ον, όλα τα βρίσκουμε έτοιμα, την τροφή, την διασκέδαση και ό,τι άλλο χρειάζεται ο σύγχρονος και «πολιτισμένος» άνθρωπος που μόνο πολιτισμό

δεν παράγει . Από τη στιγμή που η ζωή έχει γίνει πιο εύκολη, έχουμε ξεχάσει να αγωνιζόμαστε γι' αυτήν

Εδώ και μερικές δεκαετίες μήκαν στη ζωή μας για τα καλά τα ΜΜΕ, τα οποία αποτελούν την διασκέδαση, την ψυχαγωγία και την καθημερινότητα του σημερινού πολίτη, κατευθύνοντας παράλληλα, μαζικά, και την βούληση των ανθρώπων. Έχουν γίνει το όπιο των κοινωνιών των μεγαλουπόλεων . Εκατοντάδες ώρες της ζωής μας πάνε χαμένες μπροστά σε ένα κουτί . Ο σημερινός άνθρωπος έχει εγκλωβιστεί σε μια φρικτή πραγματικότητα (ή ίσως εικονική πραγματικότητα), με αποτέλεσμα να προσπαθεί να εκτονωθεί από την καθημερινή μιζέρια και μονοτονία πηγαίνοντας στα γήπεδα ή στα «in» νυχτερινά κέντρα και παίρνοντας το καλοκαίρι μικρές δόσεις χαλάρωσης . Τίποτα όμως δεν θα αλλάξει, τα ίδια πράγματα θα γίνονται ξανά και ξανά, πάντα θα είναι ένας φαύλος κύκλος.

Ξεχάσαμε να εκτιμάμε την αγνότητα και την απλότητα της φύσης, γιατί τώρα πια τα θέλουμε όλα έτοιμα, και αυτό είναι που λείπει από τον σημερινό άνθρωπο, η δημιουργικότητα, γιατί όποιος δημιουργεί (έστω και αν αυτό λέγεται τέχνη ή επιβίωση) μένει πνευματικά ζωντανός και όρθιος στις προκλήσεις της νέας εποχής που ζούμε.